

Abrahamsbergskyrkan 1/3-09. Predikans ungefärliga ordalydelse.

Precis före dagens text har Jesus döpts av Johannes Döpare. Anden har visats sig som en duva och Guds röst har sagt: *"Detta är min älskade son, han är min utvalda"*. Sedan förs han ut i öknen. Det är torrt, brunt, stenigt, enformigt och långtråkigt. Sådana platser, sådana tider i livet kallar vi ofta andefattiga. Mitt i detta finns Jesus, och han har förts dit av Anden.

Jesus är i öknen i 40 dagar, sedan händer det något. Äntligen händer det något så att vi får något att tala om. Fast vänta lite, vänta. Vad handlar de där 40 dagarna om? Jag tänker på vårt behov av dagar då ingenting händer. Då man läser långa stycken och tar tankepauser i pågående samtalen. Då man hinner tänka sin tanke till slut. Sådana dagar, i öknen enformighet ryms de stora frågorna.

Hagar rymde ut i öknen från Saraj. Där mötte hon Gud som frågade: *"Hagar, Sarajs slavflicka, varifrån kommer du och vart är du på väg?"* Gud ger hennes liv riktning mitt i svårigheterna.

Just nu är massor av människor på väg på skidor 9 mil från Sälen till Mora. Det är säkert en stor prövning. Fast det är mycket tveksamt om det har några religiösa aspekter. Vad man däremot kan säga är att dessa människor just nu vet varifrån och vart de är på väg.

Antagligen är det väldigt svårt att köra vilse där idag. Publik och funktionärer pekar samstämmigt mot samma mål. Så är det inte i vardagen. Nog finns det många som pekar vart de tycker vi ska gå, men det pekas åt olika håll. Och vi erbjuds mindre och mindre tid att fundera på varifrån och vart vi är på väg. Vi behöver veta riktningen för att stå emot frestelser.

Jesus visste sin riktning. Han var på väg från Guds härlighet mot korset i Jerusalem. Jesus är samtidigt både Gud och människa. Djävulen frestade honom att avstå från att vara människa, inte Gud. *Varför vara hungrig om man kan ta upp närmaste sten och den förvandlas till gott bröd? Varför stå och balansera på en mur när det inte är farligt att trampa bredvid?*

Men Jesus fortsatte vara människa. Han frestades inte att använda sin gudomlighet för egen fördel. Senare i gudstjänsten kommer vi att

sjunga: *"För att du inte tog det gudomliga dig till en krona, för att du valde smälek och fattigdom, vet vi vem Gud är"*. Det var som människa Gud delade våra liv, dog vår död och uppstod för oss. Jesus frestades också att säga ja till snabba lösningar. Att snabbt stilla sin hunger. Snabbmat är inte nyttigt. Och att kasta sig ut i fritt fall utan att behöva ta ansvar, utan säkerhetsberäkning eller konsekvensanalys. Att faktiskt tillbe djävulen skulle ha varit en enkel väg att slippa oförstående lärjungar, lidandet och döden. Det enkla och snabba är sällan det rätta, åtminstone inte i fastetider och inte när det handlar om kärlek, tillit och evighet.

Jag tror på en personlig Gud som älskar oss, som tänker och känner våra liv både på sommarängar, genom snöstormar och mitt i öknen. Jag tror inte på en personlig djävul. Någon som skrattar när vi gör fel. Däremot tror jag på en opersonlig ondska som nästlar sig in, missfärgar och förstör. Ibland handlar det om personliga val men ofta om övergripande strukturer. Strukturer som vi måste kämpa emot. Vi frestas till snabba beslut som gör oss mindre mänskliga. När vi är hungriga och vilsna blir det ofta fel.

Kanske förändras livet om man är på väg mot Guds kärlek istället för bara till nästa buss. Vardagen blir annorlunda om vi inte bara lever av bröd utan av varje ord som utgår ur Guds mun.

Vi behöver mer än bara bröd för att verkligen leva. I bönen Vår Fader ber vi: *"Ge oss i dag det bröd vi behöver"*. Den bönen handlar självklart om mat men också om andra behov. Om lust, mening och sammanhang.

För många handlar tiden i fastan om att avstå. Kanske avstår vi för att få tid för Gud, för de stora frågorna. Tid att söka Guds väg, sanningens väg i våra liv, varifrån och vart är vi på väg. Men det handlar också om att dela med sig. Kan det jag avstår bidra till någon annans liv?

Vi ska snart sjunga omkvädet i psalm 758 flera gånger. Då får du som vill komma fram och känna på sanden i lådan här. Öknen, plats för kamp men också för bön, sökande och fokusering.